

Upíří
Deníky

TEMNÉ SHLEDÁNÍ

L.J.SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Temné shledání

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

E-knihy v edici:

- L. J. Smith – Upíří deníky – Probuzení**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Souboj**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Zášť**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Temné shledání**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Návrat**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Soumrak**

Lisa J. Smith

Upíří deníky – Temné shledání – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Věci by mohly být tak jako dřív,“ řekla Caroline vřele, natáhla se a stiskla Bonnie ruku.

„Ale nebyla to pravda. Nic nemůže být tak jako předtím, než Elena umřela. Nic. A Bonnie měla ohledně toho večírku, který chce uspořádat Caroline, hodně zlou předtuchu. Neurčité hlodání kdesi kolem žaludku jí napovídalo, že to vážně není dobrý nápad.

„Meredith už přece narozeniny *měla*,“ zdůraznila.
„Minulou sobotu.“

„Ale neměla žádnou oslavu, opravdový večírek – jako bude tenhle. Máme na to celou noc; moji rodiče se vrátí až v sobotu ráno. No tak, Bonnie, jenom si představ, jak bude překvapená.“

No to teda bude, pomyslela si Bonnie. Tak překvapená, že mě pak zabije přímo na místě. „Podívej, Caroline, věc

se má tak, že Meredith nepořádala žádnou větší oslavu, protože nemá náladu slavit. Připadá jí to... tak nějak... neuctivé...“

„Ale to je právě špatně. Elena by přece nechtěla, abychom se přestaly bavit, to přece víš. Milovala večírky. A byla by naštvaná, že jen tak posedáváme a oplakáváme ji ještě šest měsíců potom, co nás opustila.“ Caroline se předklonila a její kočičí oči byly upřímné a naléhavé. V té chvíli v nich nebylo ani stopy po bývalé lstivosti, ani stopy po obvyklé nestoudné manipulaci. Bonnie viděla, že to opravdu myslí upřímně.

„Chci, abychom zase byly kamarádky, tak jako dřív,“ pokračovala Caroline. „Vždycky jsme slavily narozeniny společně, jenom my čtyři, pamatuješ? A vzpomínáš, jak se kluci vždycky pokoušeli nám večírek nabourat? To by mě zajímalo, jestli to zkusí i letos.“

Bonnie cítila, jak se jí situace vymyká z rukou. Není to dobrý nápad, tohle opravdu není dobrý nápad, pomyslela si. Ale Caroline pokračovala. Vypadala zasněně a skoro romanticky, když vzpomínala na staré dobré časy. A Bonnie neměla to srdce jí říct, že ty staré dobré časy jsou už dávno pryč.

„Ale vždyť už ani nejsme čtyři, z toho žádná pořádná oslava nekouká,“ zaprotestovala chabě, když se konečně zase dostala ke slovu.

„Pozvu i Sue Carsonovou. Meredith s ní vychází dobře, ne?“

Bonnie musela připustit, že ano; se Sue vycházeli všichni. Ale i tak bude muset Caroline pochopit, že věci se už nemůžou vrátit do starých kolejí. Nemůže prostě nahradit Elenu Sue Carsonovou a říct, že je všechno zařízeno.

Ale jak tohle Caroline vysvětlit? Bonnie se zamyslela. A pak ji to napadlo.

„Tak pozvi i Vickii Bennettovou,“ navrhla.

Caroline na ni vyvalila oči. „*Vickii Bennettovou?* To si děláš srandu! Pozvat tu potrefenou mrňavou otravu, která se svlíkla před půlkou školy? Po tom všem, co se stalo?“

„*Kvůli* tomu všemu, co se stalo,“ odsekla Bonnie rozhodně. „Podívej, uvědomuju si, že nikdy nebyla v naší partě. Ale taky už netáhne s těma drsňákama; oni ji nechtějí a ona je z nich vyděšená k smrti. Potřebuje přátele. A my potřebujeme víc lidí. No tak ji pozvem.“

Caroline chvíli bezmocně bojovala s rozčarováním. Bonnie tvrdohlavě vystrčila bradu, založila si ruce v bok a čekala. Nakonec si Caroline povzdechla.

„Tak jo, vyhrálas. Pozveme ji. Ale ty se postaráš o to, aby Meredith přišla v sobotu večer k nám. A Bonnie – nesmí mít ani potuchy, co se děje. Chci, aby tohle bylo opravdové překvapení.“

„No, to teda bude,“ potvrdila Bonnie ponuře. Zarazilo ji, jak se Caroline najednou rozzářila a vřele, impulsivně ji objala.

„Jsem tak šťastná, že máš na věc stejný názor,“ prohlásila Caroline. „A je dobře, že budeme zase všichni pohromadě.“

Vůbec ničemu nerozumí, uvědomila si Bonnie, když Caroline odešla. Co mám udělat, aby jí to došlo? Praštit ji po hlavě? A – panebože – budu to muset říct Meredith.

Ale než přišel večer, rozhodla se, že to možná Meredith opravdu nemusí vědět předem. Caroline chce, aby byla Meredith překvapená; no, a tak by možná Bonnie měla zařídit, aby překvapená opravdu byla. Takhle si aspoň Meredith nebude muset předem dělat starosti. Ano, rozhodla se Bonnie, nejjednodušší bude o tom Meredith *neříct* nic.

A kdoví, napsala si v pátek večer do deníčku, možná jsem na Caroline moc tvrdá. Možná ji doopravdy mrzí všechny ty věci, co nám provedla – jako když se pokoušela ponížít Elenu před celým městem a pomstít se Stefanovi tím, že na něj hodí vraždku. Možná Caroline od té doby dospěla a naučila se myslet i na někoho jiného než na sebe. Možná se na té oslavě budeme opravdu bavit.

A možná mě do zítřejšího odpoledne unesou mimozemšťani, pomyslela si, když zavírala deníček. Mohla jen doufat.

Deník byl jenom levný sešit z papírnictví, na deskách měl vzorek z malých kytiček. Začala si ho vést teprve od té doby, co Elena umřela, ale už na něm začínala být mírně závislá. Bylo to jediné místo, kde mohla říct všechno, co chtěla, aniž by lidé šokovaně vykřikovali: „Bonnie McCulloughová!“ nebo „Ale, Bonnie!“

Když zhasínala lampičku a zalézala pod peřinu, stále ještě přemýšlela o Eleně.

Seděla na šťavnatém, pečlivě zastřiženém trávníku, který se rozprostíral na všechny strany, kam až dohlédla. Obloha byla čistě modrá bez jediného obláčku, vzduch vlahý a voňavý. Ptáci zpívali.

„Mám takovou radost, žeš mohla přijít,“ řekla Elena.

„Ale jo,“ odpověděla Bonnie. „No jasně, já taky. Samozřejmě.“ Znovu se rozhlédla kolem a pak se spěšně obrátila k Eleně.

„Dáš si ještě čaj?“

Bonnie měla v ruce šálek. Byl jemný a křehký jako vaječná skořápka. „Ano, děkuju.“

Elena měla na sobě průsvitné, bílé mušelínové šaty z osmnáctého století, které zdůrazňovaly její štíhlou postavu. Pečlivě nalila čaj, nerozlila ani kapičku.

„Dala by sis myš?“

„Cože?“

„Říkala jsem, jestli si k čaji nedáš sendvič?“

„Aha, sendvič. Ale jo, to zní dobře.“ Dostala tenounké plátky okurky pokapané majonézou na lákavém krajíčku bílého chleba bez kůrky.

Celá ta scéna byla nádherná a jiskřivá jako na obraze od Seurata. Warm Springs, tak se jmenuje tohle místo. Kdysi to bývalo oblíbené místo pro pikniky, pomyslela si Bonnie. Ale určitě máme důležitější témata k rozhovoru než jen povídání u čaje.

„Kdo ti teď dělá vlasy?“ zeptala se. Elena si je nikdy nedokázala pořádně upravit sama.

„Líbí se ti to takhle?“ Elena zvedla ruku k hedvábným, jemně zlatým kadeřím svázaným na temeni.

„Je to dokonalé,“ odpověděla Bonnie a znělo to přesně tak, jako když si její máma povídá se známými na večírku Dcer americké revoluce.

„No to víš, vlasy jsou důležité,“ řekla Elena. Oči jí zářily o něco temnější modří než obloha, modře jako lapis lazuli. Bonnie se rozpačitě dotkla svých rudých kadeří.

„Krev je samozřejmě taky důležitá,“ pokračovala Elena.

„Krev? Ale ano, samozřejmě,“ odpověděla zneklidněná Bonnie. Neměla potuchy, o čem to Elena mluví, a cítila se, jako by se procházela na napnutém laně nad propastí plnou aligátorů. „Ano, krev je důležitá, to určitě,“ souhlasila unaveně.

„Ještě sendvič?“

„Děkuju.“ Tentokrát dostala se sýrem a rajčetem. Elena si také vzala jeden a ukousla kousíček. Bonnie ji pozorovala a cítila, jak v ní každou minutou roste nejistota... a pak...

A pak si všimla, jak po okrajích sendviče začíná vytékát bahno.

„Co – *co je to?*“ Hlas se jí zachvěl hrůzou. Poprvé za celou dobu jí to všechno připadalo jako sen. Zjistila, že se nedokáže pohnout, mohla jen lapat po dechu a zírat. Na Elenin sendvič na čtverečkovaném ubruse dopadla hrouda jakési hnědé hmoty. Byl to také kus bahna. „Eleno... Eleno, co to...“

„Ach, tohle my tady jíme,“ usmála se na ni Elena a na zubech měla hnědé skvrny. Ale nebyl to Elenin hlas; byl šeredný a zastřený – a byl to mužský hlas. „Ty taky budeš.“

Ani vzduch už nebyl vlahý a voňavý; najednou byl žhavý a vznášel se v něm odporně sladký zápach hni-jících odpadků. V zelené trávě se objevily černé díry a trávník přece jenom nebyl pečlivě zastřižený, ale neudržovaný a přerostlý. Tohle není Warm Springs. Je na starém hřbitově. Jak to, že si to předtím neuvědomila? Jenže tyhle hroby jsou čerstvé.

„Ještě myš?“ zeptala se Elena a obscénně se zahihňala.

Bonnie pohlédla na svůj napůl snědený sendvič, který stále držela v ruce, a vykřikla. Z jednoho konce visel šu-

pinatý hnědý ocas. Mrštila jím vši silou na nejbližší náhrobek, kde se rozprskl s vlhkým mlasknutím. Pak vyskočila, a zatímco se pokoušela uklidnit bouřící žaludek, zuřivě si otírala prsty o džíny.

„Ještě nemůžeš odejít. Společnost se teprve schází.“ Elenina tvář se také měnila: ztratila vlasy a kůži měla šedou a tenkou jako pergamen. Na talíři se sendviči se cosi hýbalo a v dírách zejících v trávníku také. Bonnie nestála o to vidět to zblízka; bála se, že když to zahlédne, zešílí.

„Ty nejsi Elena!“ zavřískla a dala se na útěk. Vítr jí vháněl vlasy do očí, takže pořádně neviděla. Někdo se za ní vydal; cítila pronásledovatele hned za sebou. Musím se dostat k mostu, pomyslela si a pak do něčeho vrazila.

„Čekal jsem na tebe,“ řekla ta věc v Eleniných šatech – šedá a kostlivá věc s dlouhými zahnutými zuby. „Poslouchej mě, Bonnie.“ Drželo ji to neuvěřitelnou silou.

„Ty nejsi Elena! Ty nejsi Elena!“

„Poslouchej mě, Bonnie!“

Najednou to byl zase Elenin hlas, skutečný Elenin hlas, nebyl ani obscénně pobavený ani hrubý a odporný, ale naléhavý. Přicházel odkudsi zpoza Bonnie a zavanul její noční můrou jako čerstvý chladivý vítr. „Bonnie, rychle, poslouchej...“

Všechno se rozplývalo. Kostnaté ruce na Bonniiných pažích, hřbitov prolezlý ohavnými plazícími se věcmi,

žluklý žhavý vzduch. Na malý okamžik zněl Elenin hlas naprosto jasně, ale pak byl přerušen jako špatné mezi-městské spojení.

„... on pokřivuje a mění věci. Nejsem tak silná jako on...“ pak Bonnie pár slov uteklo. „... ale tohle je důležité. Musíš najít... hned teď.“ Hlas odumřel.

„Eleno, já tě neslyším! Eleno!“

„... snadné zařikávání, jen dvě přísady, o kterých jsem ti teď říkala...“

„Eleno!“

Když se Bonnie vztyčila v posteli, stále ještě křičela.

2.

A to je všechno, co si pamatuju,“ zakončila Bonnie svoje vyprávění, zatímco kráčely s Meredith po Sunflower Street mezi řadami vysokých viktoriánských domů.

„Ale byla to určitě Elena?“

„Ano a na konci se mi pokoušela něco říct. Ale to je zrovna ta zmatená část snu. Jenom vím, že to bylo důležité, hrozně důležité. Co si o tom myslíš?“

„Myší sendviče a otevřené hroby?“ Meredith zvedla jedno své elegantní obočí. „Mám dojem, že mícháš dohromady Stephen Kinga a Lewise Carrola.“

Bonnie si pomyslela, že Meredith má asi pravdu. Ale ten sen ji přesto dál zneklidňoval; znepokojoval ji celý den – a to natolik, že jí všechny ostatní obavy vypudil z mysli. Ale teď, když se s Meredith přibližovaly

k Carolininu domu, vrátily se dřívější strachy v plné síle.

Měla jsem o tom Meredith říct, pomyslela si a vrhla na vysokou dívku postranní pohled. Nemůže ji nechat, aby tam vešla nepřipravená...

Meredith vzhlédla k rozzářeným oknům s povzdechem. „Opravdu musíš mít ty náušnice zrovna dneska večer?“

„Jasně že jo!“ Už je příliš pozdě. Musí to zachránit, jak se dá. „Až je uvidíš, zblázníš se do nich,“ dodala a uvědomila si ve svém hlase tón zoufalé naděje.

Meredith se zarazila a svým tmavým pohledem pátravě prohlížela Bonniinu tvář. Pak zaklepala na dveře. „Jenom doufám, že Caroline dneska večer není doma. Mohla by nás tam zdržet.“

„Caroline doma v sobotu večer? Nedělej si srandu.“ Bonnie zadržovala dech už tak dlouho, že se jí začínala točit hlava. Její obvykle zvonivý smích vyšel nějak ostře a falešně. „To je teda nápad,“ pokračovala poněkud hystericky. Meredith prohlásila: „Myslím, že dneska večer není doma *nikdo*,“ a zkusila kliku. Bonnie z náhlého popudu zatrylkovala: „Enyky benyky kliky bé...“

Meredith se zarazila s rukou na klíce a ohlédla se na ni s obavou.

„Bonnie,“ řekla tiše, „tobě už totálně hráblo?“

„Ne,“ Bonnie zmlkla, popadla Meredith za ruku a na-

léhavě jí pohlédla do očí. Ale dveře už se otvíraly. „Panebože, Meredith, řekni, že mě nezabiješ...“

„*Překvápko!*“ ozvalo se trojhlasně.

„Usmívej se,“ zasyčela Bonnie a postrčila zaraženou kamarádku dveřmi do rozzářeného pokoje plného lomozu a padajících konfet. Sama se odhodlaně rozzářila a procedila skrz zaťaté zuby: „Zabiješ mě později... zasloužím si to... ale teď se prostě usmívej.“

Na konferenčním stolku byly přivázané balonky – ty drahé, od Mylara – a pod nimi hromádka dárků. Dokonce nechyběly ani květiny, ačkoli si Bonnie všimla, že ty orchideje dokonale ladí s Carolininým světle zeleným šátkem kolem krku. Byl hedvábný, od Hermèse, s motivem vinných listů a hroznů. Vsadím se, že nakonec si dá jednu z těch orchidejí do vlasů, pomyslela si Bonnie.

Modré oči Sue Carsonové byly poněkud nervózní a měla plachý úsměv. „Doufám, žes na dnešní večer neměla naplánováno nic důležitého, Meredith,“ řekla.

„Nic, co bych nemohla zrušit železnou tyčí,“ odpověděla Meredith, ale vře se na ni usmála a Bonnie se ulevilo. Sue byla tehdy na maturitním plese princeznou v Elenině družině, spolu s Bonnií, Meredith a Caroline. Kromě Bonnie a Meredith to byla jediná dívka na škole, která stála při Eleně ve chvíli, kdy se k ní všichni ostatní obrátili zády. Na Elenině pohřbu řekla, že Elena bude

navždycky královnou školy Roberta E. Leea, a vzdala se své nominace na Sněhovou královnu vánočního plesu na Eleninu počest. Sue měli všichni rádi. To nejhorší máme za sebou, pomyslela si Bonnie.

„Co kdybychom si udělaly společnou fotku tady na pohovce?“ navrhla Caroline a usadila je za květinovou výzdobu. „Vickie, cvakneš nás, že jo?“

Vickie Bennettová tiše a bez povšimnutí postávala opodál. Teď přikývla: „No jasně,“ nervózně si odhrnula z očí prameny světle hnědých vlasů a zvedla fotoaparát.

Chová se k ní, jako by byla nějaká služka nebo co, pomyslela si Bonnie a pak ji oslepil blesk.

Když z polaroidu vyjela fotka, Sue a Caroline se nad ní smály a švitořily, ale Bonnie si všímala detailů. Byla to opravdu dobrá fotka; Caroline vypadala fantasticky jako vždycky: lesklé kaštanové vlasy a světle zelené orchideje před sebou. Meredith měla ve tváři zvláštní odevzdanost a ironický nadhled a jakousi neuvědomělou, nezáměrnou temnou krásu. A tady už je sama Bonnie, o hlavu menší než ostatní, s rozčuchanými rudými kudrnami a rozpačitým výrazem. Ale podivná byla ta postava vedle ní na gauči. To je Sue – samozřejmě, že je to Sue – ale na okamžik se jí zdálo, že ty blond vlasy a modré oči patří někomu jinému. Někomu, kdo na ni naléhavě hledí, jako by se zrovna chystal říct něco hrozně důležitého. Bonnie se zamračila na fotku a zuřivě zamrkala.

Obrázek jí plul před očima a páteří jí projelo znepokojivé zamrazení.

Ne, na tom obrázku je prostě jenom Sue. Musela se na chvíli zbláznit nebo ji snad ovlivnila Carolinina touha, aby byly „zase všechny pohromadě“.

„Já udělám další,“ nabídla se a vyskočila. „Posaď se, Vickie, a nakloň se k ostatním. Ještě víc, ještě – a je to tam!“ Vickie se pohybovala rychle a nervózně. Když zablýskl blesk, trhla sebou jako vyplašené zvíře připravené dát se na útěk.

Caroline se na tenhle obrázek sotva podívala, místo toho zamířila do kuchyně. „Hádejte, co budeme mít místo dortu?“ zeptala se. „Mám svoji vlastní variaci na čokoládovou smrt. Pojdte, kdo mi pomůže rozpouštět polevu?“ Sue šla s ní a po chvilce nejistého váhání je následovala i Vickie.

Meredith se otočila k Bonnie a poslední stopy radostného výrazu jí zmizely z tváře. „Mělas mi to říct.“

„Já vím,“ Bonnie na chvíli sklopila kajícně hlavu. Pak vzhledla a zakřenila se. „Jenže ty bys sem pak nešla a nemohly bychom si dát čokoládovou smrt.“

„A to ti stojí za to?“

„No, aspoň to pomůže,“ přesvědčovala ji Bonnie rozumně. „A snad to nebude ani tak hrozné. Caroline se snaží být milá a pro Vickii je dobré, že se taky jednou dostane z domu...“

„Nevypadá to, že by to pro ni bylo dobré,“ odsekla Meredith bez obalu. „Spíš vypadá, jako by ji měl každou chvíli trefit šlak.“

„No, asi je jenom nervózní.“ Podle Bonnie měla Vickie všechny důvody k nervozitě. Strávila většinu minulého podzimu v tranzu, zatímco ji jakási síla, kterou nechápala, pomalu připravovala o rozum. Nikdo nečekal, že se z toho vzpamatuje tak dobře.

Meredith se pořád mračila. „No, aspoň se to nekoná na tvoje skutečné narozeniny,“ těšila ji Bonnie.

Meredith zvedla fotoaparát a obracela ho v dlani. S pohledem stále sklopeným odpověděla: „Ale koná.“

„Cože?“ zírала na ni Bonnie a pak se zeptala znovu a hlasitěji: „*Cos* to řekla?“

„Říkala jsem, že dneska skutečně mám narozeniny. Caroline se to musela dozvědět od svojí mámy; bývaly s mojí mamkou kdysi kamarádky.“

„Meredith, o čem to tu mluvíš? Ty jsi přece měla narozeniny minulý týden, 30. května.“

„Ale ne, neměla. Mám je dneska, 6. června. Je to pravda; mám to na řidičáku a všude. Moji rodiče je začali slavit o týden dřív, protože 6. červen je pro ně nešťastný den. Šestého byl totiž napaden můj děda a pak se z toho zbláznil.“ Zatímco Bonnie lapala po dechu, neschopná slova, Meredith klidně dodala: „Víš, pokusil se zabít moji babičku. A mě taky.“ Meredith opatrně odložila fo-

ták přesně doprostřed konferenčního stolku. „Asi bychom měly jít za ostatníma do kuchyně,“ řekla tiše. „Už cítím čokoládu.“

Bonnie byla pořád ještě v šoku, ale mozek už jí začínal znovu fungovat. Neurčitě si vzpomínala, že o tom Meredith mluvila i dřív, ale tenkrát jí neřekla celou pravdu. A rozhodně neříkala, kolikátého se to stalo.

„Napaden – myslíš napaden stejně jako Vickie,“ vyrazila ze sebe. Nedokázala vyslovit slovo *upír*, ale věděla, že Meredith to chápe.

„Stejně jako Vickie,“ potvrdila Meredith. „Tak pojď,“ pobídla ji tiše. „Čekají na nás. Nechtěla jsem tě rozrušit.“

Meredith nechce, abych byla rozrušená, takže *nebudu* rozrušená, myslela si Bonnie, zatímco nalévala horkou polevu na čokoládový dort s čokoládovou zmrzlinou. I když jsme kamarádky už od první třídy a tohle tajemství mi nikdy neřekla.

Na okamžik ji zamrazilo a z temných koutů mysli se jí vynořila slova: *Nikdo není tím, kým se zdá*. Loni ji varoval hlas Honorie Fellové, který skrze ni promlouval, a to proroctví se ukázalo být děsivě pravdivé. Co když ještě není všemu konec?

Ale pak Bonnie odhodlaně potřásla hlavou. O tom teď nesmím přemýšlet; teď musím myslet na *večírek*. A po-

starám se o to, aby to byl *dobrý večírek* a abychom spolu všechny nějak vyšly, rozhodla se.

Kupodivu to ani nebylo až tak těžké. Meredith a Vickie zpočátku moc nemluvily, ale Bonnie se snažila, jak mohla, být na Vickii milá a ani Meredith nakonec neodolala hromádce pestrobarevně zabalených dárečků na konferenčním stolku. Než se pracovala k poslednímu, už se všechny smály a povídaly si. Nálada plná tolerance a přiměřenosti pokračovala i poté, co se přesunuly nahoru do Carolininy ložnice, aby prozkoumaly šatník, cédéčka a fotoalba. Když se přiblížila půlnoc, natáhly se na spacáky a dál klábosily.

„Co vlastně teď dělá Alaric?“ zeptala se Sue Meredith.

Alaric Saltzman byl něco jako Meredithin přítel. Od-promoval na Duke University v oboru parapsychologie a loni ho povolali do Fell's Church, když začaly ty upíří útoky. Ačkoli ho nejdřív považovali za nepřítele, skončil jako spojenec – a blízký přítel.

„Je v Rusku,“ odpověděla Meredith. „Pátrá tam po tom, jak během studené války využívali psychotronicky nadaná média.“

„A co mu odpovíš, až se vrátí?“ vyzvídala Caroline.

Odpověď na tuhle otázku strašně zajímala i Bonnií. Vzhledem k tomu, že Alaric byl skoro o čtyři roky starší, Meredith mu řekla, že musí s rozhovorem o společné budoucnosti počkat, dokud neodmaturuje. Ale teď už je

Meredith osmnáct – právě dneska, připomněla si Bonnie – a maturity jsou za dva týdny. Co se asi stane potom?

„Ještě jsem se nerozhodla,“ odpověděla Meredith. „Alaric chce, abych šla taky na Duke, dokonce by mě tam i vzali, ale já si nejsem jistá. Musím o tom ještě přemýšlet.“

Bonnie byla spokojená. Přála si, aby Meredith šla s *ní* na Boone Junior College, ne aby se vdala a odstěhovala, nebo třeba i jen zasnoubila. Je to přece pitomost rozhodnout se jenom pro jednoho kluka už tak mladá. Bonnie byla známá tím, jak tuhle hru hraje a že střídá kluky, jak se jí zachce. Snadno se zamiluje a snadno ji to zase pustí.

„Ještě jsem nepotkala kluka, který by stál za to zůstat věrná,“ prohlásila nahlas.

Všichni na ni pohlédli. Sue si opřela bradu o kolena a zeptala se: „Dokonce ani Stefan?“

Bonnie to měla tušit. Mihotavé světlo jediné noční lampičky a ticho rušené jen šelestěním listů smutečních vrb za oknem – rozhovor se nevyhnutelně musel stočit ke Stefanovi... a k Eleně.

Stefan Salvatore a Elena Gilbertová se již v městečku stali legendou, něco jako Romeo a Julie. Když se Stefan přistěhoval do Fell's Church, všechny dívky ho chtěly pro sebe. A Elena, ta nejkrásnější, nejoblíbenější a nejne-

dostupnější dívka na škole, po něm zatoužila také. Teprve poté, co ho dostala, si uvědomila hrozící nebezpečí. Stefan nebyl tím, kým se jevil – měl tajemství daleko temnější, než by si kdokoli troufl hádat. A také měl bratra Damona, který byl ještě tajemnější a nebezpečnější než on. Elena uvízla v síti mezi dvěma bratry, milovala Stefana, ale neodolatelně ji přitahovala i Damonova nezkratnost. Nakonec zemřela, aby je zachránila oba a aby jim oplatila lásku, kterou jí věnovali.

„Možná Stefan – pokud jsi Elena,“ zamumlala Bonnie a trochu tak ustoupila ze svého stanoviska. Atmosféra se změnila, byla teď tišší a malinko smutná, přesně ta pravá pro noční svěřování.

„Pořád nemůžu uvěřit tomu, že už není,“ řekla Sue tiše, zavrtěla hlavou a zavřela oči. „Připadalo mi, že je mnohem víc naživu než všichni kolem.“

„Její plamen hořel jasněji,“ přidala se Meredith a pozorovala přitom vzory, které lampička kreslila po stropě. Hlas měla jemný, ale důrazný, a Bonnie se zdálo, že ta slova vystihla Elenu lépe než cokoli, co o ní kdy slyšela.

„Byly chvíle, kdy jsem ji nenáviděla, ale nikdy jsem ji nemohla ignorovat,“ připustila Caroline a zelené oči se jí zkalily vzpomínkou. „Ona nebyla člověk, kterého byste mohli ignorovat.“

„Z její smrti jsem se naučila jedno,“ ozvala se Sue, „a to, že se to mohlo stát každému z nás. Nesmíme pro-

marnit ze života ani chvilku, protože nikdy nevíme, jak dlouhý čas ještě máme.“

„Může to být šedesát let nebo šedesát minut,“ souhlasila Vickie tichým hlasem. „Kdokoli z nás může umřít třeba dneska v noci.“

Bonnie se znepokojeně zavrtěla. Ale než mohla cokoli odpovědět, Sue zopakovala: „Pořád nemůžu uvěřit, že už skutečně není. Někdy mám pocit, jako by byla někde blízko.“

„Mně se to stává taky,“ přiznala Bonnie. Myslí jí proběhl obraz Warm Springs a na okamžik jej viděla živěji než Carolinin zšeřelý pokoj. „Včera v noci se mi o ní zdálo a měla jsem pocit, že to je *skutečně* ona a že se mi snaží něco říct. Pořád ještě mám ten pocit,“ obrátila se k Meredith.

Ostatní ji tiše pozorovali. Dřív by se všechny rozesmály, kdyby Bonnie naznačila cokoli o nadpřirozenu, ale teď už ne. O jejím paranormálním nadání nikdo nepochyboval, budilo respekt a trochu i strach.

„Opravdu?“ vydechla Vickie.

„Co myslíš, že se ti snažila říct?“ zeptala se Sue.

„Nevím. Na konci se strašně snažila zůstat se mnou v kontaktu, ale nešlo to.“

Rozhostilo se další ticho. Nakonec Sue řekla váhavě a s jemným zadrhnutím: „A myslíš... myslíš, že bys mohla kontaktovat *ty ji*?“

Nad tím přemítaly všechny. Bonnie pohlédla na Meredith. Předtím měla Meredith o tom snu svoje pochyby, ale teď se na Bonnie dívala vážnýma očima.

„Já nevím,“ odpověděla Bonnie pomalu. Obrazy z oné noční můry jí vířily v hlavě. „Rozhodně nechci upadnout do tranzu a otevřít se čemukoliv, co tam někde může být, to vím jistě.“

„A je to jediný způsob komunikace se zemřelými? Co spiritistická tabulka nebo tak něco?“ zajímalo Sue.

„Moji rodiče spiritistickou tabulku mají,“ řekla Caroline trochu moc nahlas. Tlumená důvěrná atmosféra se porušila, najednou zavládlo jakési neurčité napětí. Všechny se posadily vzpřímeněji a dívaly se jedna na druhou s otázkou v očích. Dokonce i Vickie teď vypadala nejen vyděšeně, ale i zaujatě.

„Fungovalo by to?“ zeptala se Meredith Bonnie.

„Měly bychom to vůbec zkoušet?“ přemýšlela Sue nahlas.

„Máme vůbec odvahu? V tom je jádro pudla,“ prohlásila Meredith. Bonnie si opět uvědomila, že se všichni dívají na ni. Ještě na okamžik zaváhala a pak pokrčila rameny. V žaludku ji šimralo vzrušení.

„Proč ne?“ prohodila. „Co můžeme ztratit?“

Caroline se obrátila k Vickii. „Vickie, pod schodama je skříň a uvnitř by měla být spiritistická tabulka, někde na horní polici s ostatníma hrama.“

Dokonce ani neřekla „Prosím, přinesla bys ji?“ Bonnie se zamračila a otevřela pus, aby něco řekla, ale Vickie už byla ze dveří.

„Moha bys být trochu vlídnější,“ řekla Bonnie Caroline. „To si hraješ na Popelčinu zlou macechu nebo co?“

„Ale no tak, Bonnie,“ odsekla Caroline netrpělivě. „Máš štěstí, že jsme ji vůbec pozvaly. A ona to ví.“

„A já jsem myslela, že je prostě přemožená naší velkorysostí,“ poznamenala Meredith suše.

„A kromě toho...“ začala Bonnie, ale už větu nestihla dokončit. Ozval se slabý pronikavý zvuk, který náhle ustal, ale nedal se s ničím splést. Byl to výkřik hrůzy. Následovalo mrtvé ticho a pak série krátkých pronikavých výkřiků.

Dívky v pokoji na okamžik strnuly a pak se vyhrnuly ze dveří a po schodech dolů.

„Vickie!“ Meredith s dlouhýma nohama se dostala dolů jako první. Vickie stála před skříní a pažemi si chránila obličej. Vrhla se k Meredith a stále křičela.

„Vickie, co se stalo?“ vyptávala se Caroline a znělo to spíš našťvaně než vystrašeně. Po podlaze byly rozsypané různé hry a karty z monopolů. „Proč ječíš?“

„Sáhlo to na mě! Natahovala jsem se na horní polici a něco mě popadlo kolem pasu!“

„Zezadu?“

„Ne, z té skříně.“

Bonnie zaraženě nakoukla do skříně. Zimní kabáty tam tvořily neproniknutelnou clonu, některé sahaly až k zemi. Meredith se jemně vyvinula z Vickiina objetí, popadla deštník a začala štourat do kabátů.

„Nech toho...“ uklouzlo Bonnii, ale deštník odhalil jen všelijaké hadry. Meredith jím odsunula kabáty a odkryla holé dřevo zadní stěny skříně.

„Vidíš? Nic tam není,“ řekla vesele. „Jsou tam jen rukávy od kabátů. Když se mezi ně nakloníš dost daleko, může ti připadat, jako by to byly něčí ruce.“

Vickie přikročila ke skříní, dotkla se visícího rukávu a vzhlédla na polici. Pak si přikryla obličej dlaněmi a nechala dlouhé hedvábné vlasy, aby jej skryly. Na okamžik si Bonnie myslela, že pláče, ale pak uslyšela chichotání.

„Panebože! Já jsem fakt myslela... ach jo, jsem tak pitomá! Uklidím to,“ nabídla se Vickie.

„Až později,“ prohlásila rozhodně Meredith. „Teď půjdem do obýváku.“

Než odešly, Bonnie vrhla na skříně ještě jeden pohled.

Když se všechny shromáždily kolem konferenčního stolku a zhasly několik světel pro dosažení příhodnější atmosféry, Bonnie položila zlehka prsty na malou plastovou tabulku s písátkem. Nikdy předtím spiritistickou ta-

bulku nepoužila, ale věděla, jak se to dělá. Písátko ukazuje na jednotlivá písmena, a tak formuje vzkaz – tedy pokud jsou duchové ochotní si povídat.

„Musíme se jí dotýkat všechny,“ oznámila a sledovala, jak ostatní dívky poslechly. Meredith měla prsty dlouhé a elegantní, Sue štíhlé a zakončené dlouhými upravenými nehty. Caroline měla nehty nalakované lesklým měděným lakem. Vickiiny byly okousané.

„Teď zavřeme oči a budeme se soustředit,“ vyzvala je Bonnie tiše. Děvčata zašuměla očekáváním a poslechla; atmosféra už dolehla na všechny.

„Myslete na Elenu. Představte si ji. Pokud tam někde je, chceme ji přivolat sem.“

Velký pokoj ztichl. Bonnie v temnotě za sevřenými víčky uviděla světlou hřívu a oči barvy lapisu lazuli.

„No tak, Eleno,“ zašeptala. „Mluv se mnou.“

Písátko se začalo pohybovat.

Nemohla ho vést žádná z nich, tlačily na tabulku z různých stran. Přesto se malý plastový trojúhelníček pohyboval hladce a jistě. Bonnie nechala oči zavřené, dokud se nezastavil a pak se podívala. Písátko ukázalo slovo ANO.

Vickii unikl slabý vzlyk.

Bonnie se podívala na ostatní. Caroline zrychleně dýchala, zelené oči zúžené. Sue jako jediná měla stále rezolutně zavřené oči. Meredith zbledla.

Všechny čekaly, že bude vědět, co dělat dál.

„Nepřestávejte se soustředit,“ nabádala je Bonnie. Cítila se zoufale nepřipravená a připadala si trochu hloupě, když oslovila prázdný vzduch. Ale bylo to na ní.

„Jsi to ty, Eleno?“ zeptala se.

Písátko trochu zakroužilo a vrátilo se na ANO.

Bonnie se náhle tak rozbušilo srdce, že se bála, aby se jí nechvěly prsty. Plast pod bříšky prstů jí najednou připadal nějak jiný, skoro jako zelektrizovaný, jako by skrze něj proudila jakási nadpřirozená energie. Už si nepřipadala hloupě. Do očí jí vstoupily slzy a všimla si, že Meredith také zvlhly oči. Kývla na ni.

„Jak si můžeme být jisté?“ zeptala se Caroline nahlas a podezřívavě. Caroline to necítí, uvědomila si Bonnie; necítí vůbec nic z toho, co já. Co se týče nadpřirozených schopností, je mrzák.

Písátko se znovu pohnulo – teď létalo mezi písmeny tak rychle, že Meredith sotva měla čas hláskovat písmena. I bez interpunkce byl vzkaz jasný.

CAROLINE NEBUĎ HUSA, zněl. MÁŠ ŠTĚSTÍ ŽE S TĚBOU VŮBEC MLUVÍM.

„Tohle teda rozhodně zní jako Elena,“ poznamenala Meredith suše.

„Vypadá to tak, ale...“

„Proboha sklapni, Caroline,“ utnula ji Bonnie. „Eleno, mám takovou radost...“ Sevřelo se jí hrdlo a musela začít znovu.